

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SHARON KENDRICK

Kalėdinė svajonė

2,89 Eur / 9,99 Lt .2015 lapkritis–gruodis

knygute.lt

Sharon Kendrick
(Šeron Kendrik)

KALĒDINĒ SVAJONĒ

Romanas

Sharon Kendrick, Christmas in Da Conti's Bed, 2014
© Sharon Kendrick, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišatė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-977-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Nikolas da Kontis nepakentė vedybų, Kalėdų ir meilės, bet visų labiausiai nemėgo, kai žmonės nedarydavo to, ko jis norėdavo.

Neįprastas susierzinimas jį, žingsniuojantį erdviame Niujorko viešbučio numeryje, priverstė prikąsti išraiškingą keiksmąžodį. Už lango tamsėjančiame danguje žibėjo dangoraižiai ir žvaigždės, bet už juos ryškiau švietė mieste jau suspindusios Kalėdų girliandos.

Nikolas šventiškos nuotaikos ir net prasidedančio nemėgstamiausio metų laiko nepaisė. Jis galvojo tik apie vienintelę seserį – kodėl gi ji tokia neklusni?

– Nenoriu, – sumurmėjo ir stengdamasis išlaikyti apleidžiančią savitvardą trūkšmingai įkvėpė, – kad tavo pamergė būtų kažkoks vulgarus erotinis modelis. Ilgai ir sunkiai dirbau, kad tavo gyvenime atsirastų bent šiek tiek orumo, Mikela. Ar supranti, ką sakau? Neleistina, kad tai įvyktų, negana to, aš neleisiu, kad tai įvyktų.

Mikela toliau į jį stebeilijo iš kitapus prabangaus Niujorko viešbučio numerio viršutiniame aukšte.

- Bet nesutrukdysi jos paprašyti, Nikolai, - neatlyžo ji. - Nuotaka esu aš ir sprendžiu aš. Taip jau yra.

- Tikrai taip manai? - Sučiaupus lūpas ji perliejo dar vienas įkaitęs įsiūčio liežuvis. - Pradžioje galėčiau nesumokėti už šias vestuves.

- Tik vyras, už kurio teku, gana turtingas, kad padengtų vestuvių išlaidas, jei imtumeisi tokių drastiškų priemonių. - Mikela sudvejojo. - Kita vertus, tikrai nepageidautum, kad pasaulis sužinotų, jog Nikolas da Kontis nesumokėjo už vienintelės sesers vestuves vien dėl to, kad nepritarė jos pasirinktai pamergei. Žmonės manytų, kad nueita per toli - net tokiam senamadiškam vyrui kaip tu.

Nikolas sugniaužė ir atpalaidavo pirštus, gaila, kad netoliese nėra bokso kriaušės, išlietų besikaupiantį susierzinimą. Įprastai pasaulis sukasi pagal jo norus, jis nepratęs, kai jų nepaisoma. Negana to, kad Alektas Sarantas elgiasi kaip kokia damutė... dar reikia susitaikyti su tuo, kad Alana Kolins čia.

Pagalvojęs apie seserį ir tai, kiek teko paaukoti, Nikolas piktai susiraukė. Per ilgai kovojo, kad niekas nesuardytų mažos jų šeimynėlės, ir dar nebuvo pasirengęs atsisakyti teisių į seserį. Juk senų įpročių sunku atsikratyti. Jis patyrė

gėdą, netektį, bet viską paliko praeityje. Kiek pajėgdamas globojo Mikelą, kuri tuoj susituoks ir bus saugi visą gyvenimą. Apsimokėjo atidžiai rinkti mergintojus – sesuo nutekės į vieną galingiausių italų kilmės amerikiečių šeimų Niujorke. Ji įgis neliečiamumą, kurio Nikolas jai troško, ir niekam nevalia šito sugadinti. Niekam.

Juolab ne Alanai Kolins.

Vien pagalvojus apie tą koketišką paleistuvę Nikolo kūnas keistai nevaldomai sureaguodavo, o jis juk didžiavosi gebėjimu susitramdyti. Jį užliejo sumišęs geismas ir apmaudas, tačiau smarkiausiai jautėsi įsiūtis, ir Nikolas jo įsikišo.

– Negaliu patikėti, kad ji drįsta čia rodytis, – iškošė. – Negaliu patikėti, kad ji čia.

– Na, taip jau yra. Aš ją pakviečiau.

– Maniau, kad nuo tada, kai atsiėmiau tave iš tos pasibaisėtinos mokyklos, judvi nesimatėte.

Mikela sudvejojo.

– Tiesą sakant, mes... na, mes visus šiuos metus palaikėme ryšį, – prisipažino. – Rašėme elektroninius laiškus ir susiskambindavome, o Anglijoje su ja susitikdavau. Pernai ji atskrido į Niujorką, mudvi nukeliavome į Floridos salas.

Buvo visai kaip senais laikais. Mokykloje ji buvo mano geriausia draugė, Nikolai. Mudvi daug kas sieja.

- Tik anksčiau apie tai neužsiminei, - režė jis.
- Slapta puoselėji draugystę ir tik vestuvių išvakarėse staiga apie tai praneši? Kaip atrody, jei tavo vestuvėse svarbų vaidmenį atliks tokia prastai pagarsėjusi menkavertė ekshibicionistė?

Mikela susierzinusi stvėrėsi už galvos.

- Sulaukiu tokios reakcijos, o dar stebiesi, kodėl nepasakiau anksčiau?

- Ką apie tavo sąsają su ja sako Lukas? - pasidomėjo Nikolas.

- Tai nutiko seniai. Viskas praeity, Nikolai. Dauguma JAV nė negirdėjo apie žurnalą „Aukso kalneliai“ - jis seniai bankrutavo. Taip, žinau, fotosesijos vaizdo įrašas kažkaip atsirado „YouTube“...

- Ką?! - suriko Nikolas.

- Bet šiuolaikiniais standartais jis gana kuklus, - paskubėjo nuraminti Mikela. - Palyginti su kai kuriais muzikiniais klipais... na, jį beveik tinka rodyti darželinukams! Be to, Alana to nebedaro. Klaidingai ją vertini, Nikolai, ji...

- Ji paleistuvė! - iškošė jis, pykčiui vėl smar-

kėjant sicilietišką akcentą tapo dar ryškesnis. – Per anksti subrendusi paleistuvė, kurios nė per dešimt pėdų nevalia prileisti prie padorių žmonių. Mikela, kada gi įsikalsi į galvą, kad Alana Kolins yra...

– Oi! – Piktą tiradą pertraukė ramus balsas. Atsigręžęs Nikolas išvydo moterį, kuri nesivarginusi pasibelsti įėjo į kambarį, ir staiga pamiršo visus žodžius. Jei tą akimirką būtų paklausę, koks jo vardas, tikriausiai būtų sunkiai prisiminęs. Mirksnį jos nė neatpažino, nes prisiminimuose ji vilki labai mažai, o priešais stovinti moteris neatidengusi beveik nė sprindžio odos. Tik natūraliai geidulingas balsas pažadino prisiminimus ir aistrą. Netrukus akys iš naujo susipažino su nuostabiu kūnu ir jam teko pripažinti įgimtą jausmingumą, sklindantį nuo jos kone apčiuopiamomis bangomis.

Viešnia vilkėjo džinsus ir baltus marškinius aukšta apykakle, bet kūną dengiantys drabužiai nepaslėpė sultingų apvalumų. Tankūs juodi plaukai krito ant pečių tarytum švytinti srovė, mėlynos akys žvelgė su pašaipa. Nikolas nurijo seiles. Buvo pamiršęs, kokia šviesi jos oda, kokios rausvos lūpos. Buvo pamiršęs, kad šita betėvė airiško kraujo turinti viliokė gali nė nesistengdama jį paveikti.

Jai judant pastebėjo, kaip žvilga į marškinių apykaklę įsegta mėlyna laumžirgio pavidalo sagė, deranti prie nuostabios akių spalvos. Ir nors Nikolas ją niekino, nepajėgė sutramdyti aistros pliūpsnio, nuo kurio įsitempė kūnas. Ši moteris kėlė nepageidaujamas mintis, vertė galvoti apie seksą.

- Ar ką tik girdėjau savo vardą, tariamą be reikalo? - linksmai pasiteiravo viešnia. - Gal norėtumėt, kad išeičiau ir grįžčiau vėliau?

- Gali bet kada išeiti, - šaltai metė Nikolas. - Bet gal padaryk mums visiems paslaugą ir negrįžk?

Alana kilstelėjo smakrą ir juodi plaukai nuvilnijo nugara tarytum tamsus krioklys. Tada nenuoširdžiai nusišypsojo.

- Kaip matau, praradai įgimtą žavesį, Nikolai, - kandžiai pastebėjo. - Buvau pamiršusi, kad tavo įžeidimai visiškai kitokio lygio.

Nikolas pajuto, kaip įkaito kraujas ir smilkinyje sutvinksnėjo pulsas. Jam nepatiko geismo pliūpsnis, nuo kurio nepakeliamai sustandėjo lytis. Jis panūdo prisispauti prie jos lūpų savo lūpomis, bučiniaus užtildyti akiplėšiškus žodžius ir įsiskverbti į ją giliai, kol ji ims nepaliaudama kartoti jo vardą.

Tebūnie ji prakeikta, piktai, pagiežingai pamanė Nikolas. Tebūnie prakeiktas jos didelis pasitikėjimas ir supuvusi moralė. Tebūnie prakeikti tie nuodėmingi apvalumai, priverčiantys suaugusį vyrą ropoti stiklo šukėmis, kad tik galėtų prie jų prisiliesti.

- Atleisk, - nutęsė jis, - bet akimirką nepažinau tavęs apsirengusios.

Nikolas pastebėjo jos veide šmėstelėjusį sutrikimą ir pasijuto apimtas svaigaus malonumo, kad užkliudė jautrią vietą ir įskaudino. Įskaudino taip, kaip ši moteris kadaise įskaudino jo šeimą, kėsindamasi suteršti jų vardą.

Alanos veide nušvito bereikšmė šypsena.

- Apsimesiu, kad šito negirdėjau, - pasakė ir atsisuko į jo seserį. - Ar pasiruošusi matuotis suknelę, Mikela?

Mikela linktelėjo, bet vis dar nervingai stebėjosi į Nikolą.

- Norėčiau, kad judu bendrautumėte mandagiai, bent kol baigsis vestuvės. Nejau negalite to padaryti dėl manęs - bent šįkart? Paskui jums daugiau niekada nereikės matytis!

Nikolas pažvelgė Alanai į akis ir įsivaizdavo, kaip ji palaimingai šypso apsilinkusi pamergės suknelę, užvirė kraujas. Nejau ji nesuvokia,

kaip veidmainiškai elgtųsi tokia svarbia proga vaidindama naivią skaistuoless? Nejaun nesupranta, kad visiems būtų geriau, jei ji tiesiog atsitrauktų į užnugarį, užuot prisiėmusi svarbų vaidmenį? Jis pagalvojo apie įtakingo jaunikio pagyvenusius senelius – kaip tie reaguotų sužinoję, kad tai ta pati moteris, kuri vilkėdama netvarkingą moksleivės ledo ritulio aprangą lietė paburkusius savo spenelius. Nikolas susičiaupė. Kaip ją įtikinti, kad yra *persona non grata*?

Jis vyptelėjo seseriai.

– Ar leisi mudviem su Alana šnektelėti vienuoje? Pažiūrėkim, gal pavyks šį reikalą sutvarkyti taip, kad visi būtų patenkinti.

Mikela klausiamai dirstelėjo į draugę, bet Alana tik linktelėjo.

– Viskas gerai, – nuramino. – Gali palikti mane vieną su savo broliu, Mikela. Jis tikrai nesikandžioja.

Nikolas įsitempė, kai Mikelai išėjus iš numero nepageidaujama aistra sustiprėjo ir virto tamsia galinga banga. Jis susimąstė, ar Alana tyčia taip provokuojamai pasakė. Tikrai norėtų jai įkasti. Suleisti dantis į tą liekną kaklą ir godžiai sulpėti švelnią šviesią odą.

Moteris įsmeigė į jį akis, kurių gelmėse tebetvyrojo tas siutinantis linksnumas.

- Nagi, Nikolai, - atsainiai ištarė. - Pasidarbuk iš peties. Nusimesk tave slegiančią naš-tą, tada viską išsiaiškinsime ir užtikrinsime, kad tavo sesers vestuvės būtų tokios, kokių ji nusipelnė.

- Bent dėl vieno dalyko sutariame, - atkirto šis. - Mano sesuo tikrai nusipelno tobulų ves-tuvių - tokių, kuriose nebus moters, sulauk-siančios nepageidaujamo dėmesio. Tu visada buvai pasiutusi, net prieš tai, kai išsirengei prieš kamerą. Man atrodo, nepriimtina kiek-vienam ceremonijoje dalyvausiančiam vyrui mintyse išrenginėti pamergę, užuot kreipus dėmesį į iškilmingas nuotakas ir jaunikio priesaikas.

- Sveikinu staiga atradus pagarbą santuokai, nors esi vyras, visą gyvenimą vengęs įsiparei-gojimų. - Alana išlaikė abejingą šypsena. - Bet, regis, dauguma vyrų apie mano praeitį negalvoja tiek daug kiek tu.

- Manai, kad daug galvoju apie tavo praeitį? - Nikolas kalbėjo griežčiau. - Ak, pernelyg ge-rai apie save galvoji, jei įsivaizduoji, kad po to, kai išvedei mano seserį iš kelio, teikiausi apie tave galvoti. - Nužvelgęs Alaną jis susimąstė,

ar išsidavė pamelavęs, mat taip ir nepamiršo nei šios moters, nei jos poveikio. Ilgai sapnuodavo švelnų kūną ir tą saldų bučinį, bet pabusdavo išpiltas šalto prakaito, nes prisiminėdavo, ko vos nepadarė. – Maniau, judvi nebe bendraujate, – suuzgė. – Norėčiau, kad taip ir būtų.

Alana ramiai atrėmė žvilgsnį ir liepė sau ne-reaguoti, kad ir kaip ją provokuotų. Kad ir kaip Nikolas pyks, liks abejinga. Buvo nemažai patyrusi ir žinojo, kad išlikti ramiam (arba bent apsimesti) – geriausias ginklas bendraujant su priešininku. O Nikolas da Kontis nusiteikęs labai priešiška.

Nikolas ją kaltino darius blogą įtaką numylėtai seseriai, todėl tikriausiai nėra ko stebėtis, jog jis, regis, vis dar jaučia pagiežą. Alana prisiminė skaičiusi apie jį spaudoje, esą jis ilgai nepamiršta. O ir jo taip lengvai nepamirši. Šis vyras turtu nesipuikavo, tačiau galios neslėpė. Nikolui įžengus į kambarį visi nutildavo. Vos pažvelgusi moteris jo užsigeisdavo, net jei Nikolas į ją spitrėdavo tarytum į gyvį, ką tik išlindusį iš po akmens, visai kaip į ją dabar. Kokią teisę jis turi šitaip žiūrėti, nors praėjo tiek metų? Dėl to, kad kadaise ji padarė tai, kas jam, davatkai, sukėlė pasipiktinimą, tai, dėl ko

Ji iki šiol gailisi? Dabar ji visai kitas žmogus, šis vyras neturi teisės smerkti.

Tik jam pavyko, ar ne? Panieka akyse keistai veikė. Toji šalta juoda šviesa kėsinosi nuimti kaukę, kuria Alana dengėsi daugelį metų. Jei nepasisaugos, Nikolas pamėgins ją sugniuždyti. Todėl liepk pasenusias pažiūras pasilaikyti sau. Pasakyk, kad tau neįdomu, ką jis nori pasakyti.

Bet pasipiktinimas sklaidėsi, nes Nikolas atsisegė viršutinę marškinių sagą ir jos dėmesį patraukė šio vyro kūnas. Ar jis tyčia taip elgiasi, apimta silpnumo pamanė Alana ir pyktelėjo dėl to, kad pilve staiga ėmė kauptis kaitra. Ar tyčia primena ją kadaise sukrėtusį galingą seksualumą?

Širdis daužėsi kaip pašėlusį, skruostai nukaito. Galbūt Nikolas jai nepatinka. Galbūt ji laiko šį vyrą pačiu savininkiausiu žmogumi, kokį teko sutikti, bet vis tiek geidžia jo taip, kaip negeidė nieko kito. Kad ir kiek kartų stengėsi pamiršti tai, kas nutiko, ar sumenkinti tą įvykį – niekas nesikeitė. Juodu tik kartą pašoko ir pasibučiavo, bet tai pats erotiškiausias potyris jos gyvenime ir ji nepajėgė pamiršti. Visi kiti vėliau sutikti vyrai buvo menki kaip šešėliai plieskiant negailestingai vidurdienio saulei....